

Sygn. akt III KZ 86/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

w sprawie **M. J.**

reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego – kuratora M. J.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron,
w dniu 18 stycznia 2017 roku,
zażalenia wnioskodawczyni
na zarządzenie zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego
Sądu Apelacyjnego w [...],
z dnia 20 października 2016 r., sygn. II AKo [...],
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sądowego,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 29 kwietnia 2016 roku, II AKo [...] Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...], po rozpatrzeniu wniosku kuratora M. J. - częściowo ubezwłasnowolnionej M. J., wyznaczył skazanej obrońcę z urzędu, celem sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 8 lipca 2010 roku, IV Ka [...].

Wyznaczony obrońca z urzędu adw. B. O., w dniu 10 czerwca 2016 roku obrońca skazanego złożył oświadczenie o braku podstaw do wznowienia postępowania.

Z uwagi na stanowisko obrońcy, zarządzeniem z dnia 13 czerwca 2016 roku J. M. została wezwana do uzupełnienia braku formalnego w terminie 7 dni i złożenia wniosku sporządzonego przez adwokata z wyboru.

Wnioskodawczyni ponownie złożyła wniosek o przyznanie skazanej obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku, którego Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 28 lipca 2016 roku, II AKo [...], nie uwzględnił.

Zarządzeniem z dnia 20 października 2016 roku (II AKo [...]) Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] uznał złożony wniosek za bezskuteczny i wobec nieuzupełnienia braku formalnego przez stronę odmówił jego przyjęcia.

Na powyższe zarządzenie przedstawicielka ustawowa skazanej M. J. – M. J. złożyła zażalenie w dniu 24 listopada 2016 roku do Sądu Najwyższego, wykazując niezrozumienie zaistniałą sytuacją. Wnioskodawczyni podnosi, że postępowanie sądowe w sprawie skazanej powinno być wznowione ze względu na błędy popełnione przez Sąd w czasie procedowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Brak postaw do uwzględnienia zażalenia.

Zażalenie nie jest zasadne, albowiem prawidłowo odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. Należy wskazać, że w świetle art. 545 § 2 k.p.k., jeżeli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, to powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika. Wyznaczona przez Sąd Apelacyjny do zbadania podstaw wniosku o wznowienie postępowania w sprawie M. J., obrońca z urzędu adw. B. O., na podstawie art. 84 § 3 k.p.k. oświadczyła, że nie ma takich podstaw i uzasadniła swoje stanowisko. W przedmiotowej sprawie nie zostało stwierdzone, aby wyznaczony obrońca z urzędu nienależycie wykonał swoje obowiązki. Przedstawicielka ustawowa M. J. na poparcie swojego wniosku przekonuje, że w sprawie występują przesłanki, o których mowa w art. 540 § 1 k.p.k., podczas gdy w rzeczywistości, podważa ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd. Należy wskazać wnioskodawczyni, że postępowanie wznowieniowe nie jest kolejną instancją odwoławczą, mającą za cel przeprowadzenie jeszcze jednej kontroli instancyjnej poczynionych ustaleń i zbadanie prawidłowości prawomocnego rozstrzygnięcia wydanego w sprawie.

Wielokrotnie Sąd Najwyższy podkreślał, że instytucja wznowienia postępowania jest instytucją nadzwyczajną o granicach i przesłankach wyznaczonych ustawą – i jako taka nie podlega wykładni rozszerzającej, a więc domagając się wznowienia postępowania w sprawie prawomocnie zakończonej nie można ograniczyć się do wyrażenia niezadowolenia z orzeczenia Sądu, czy też oceny sądu odnośnie pełni i wiarygodności zebranego materiału dowodowego będącego podstawą wydania orzeczenia (postanowienie SN z dnia 11 czerwca 2015 r. II KZ 23/15). Prawidłowo procedował Sąd Apelacyjny, który w tej sytuacji wyznaczył stronie 7 dni na złożenie wniosku o wznowienie postępowania przez wybranego adwokata (k. 15), następnie odmówił uwzględnienia wniosku strony o ponowne wyznaczenie adwokata z urzędu (k. 27), i po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w art. 120 § 2 zd drugie k.p.k. (k. 41) odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. Decyzja Sądu Apelacyjnego jest prawidłowa wobec nieuzupełnienia braku w postaci złożenia wniosku przez adwokata z wyboru.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.